

Elkitės kaip laisvi, ne kaip tie, kurie laisve pridengia blogį, bet kaip Dievo tarnai (1Pt 2,16)

2016 m. vasaris Vilniaus ev. reformatų parapijos tarybos informacinis leidinys **Nr. 2 (163)**

Leidžiamas nuo 1998 m. lapkričio mėn. ISSN 2029-512X (internete ISSN 2424-4341)

VASARIO 16-OJI - LIETUVOS VALSTYBĖS ATKŪRIMO DIENA

1918 m. vasario 16 d. Vilniuje buvo pasirašytas Lietuvos nepriklausomybės aktas, kuris skelbė Lietuvos valstybinį suverenumą. Tikėjimo žodžio bendrijos Šiaulių bažnyčios *Tiesos žodis* pastorė Anželika Krikštaponienė savo tinklaraštyje *Ramios lankos* išrinko, ką Biblija sako apie laisvę ir artimo meilę bei tuos vaisius, kurie užauga puoselėjant šias vertybes:

Gyvenkite pas mus.
Kraštas jums yra atviras.
Pasilikite ir laisvai jame
gyvenkite ir įsigykite čia
nuosavybę. (Pr 34, 10)

*Šitie žmonės yra taikingi
mūsų atžvilgiu. Jie telieka gyven-
ti ir laisvai verstis mūsų krašte.
Kraštas juk platus! Jų dukteris
vesime, o savo dukteris leisime
tekėti už jų. (Pr 34, 21)*

Jis ragino žydus kiekvienais
metais švęsti adaro mėnesio ke-
turioliktą ir penkioliktą dienas,
kaip jų išlaisvinimo iš priešų
dienas, nes jų liūdesys virto
džiaugsmu, dejonės – džiūga-
vimu. Tomis dienomis jie turėtų
džiaugtis puotauti, dalintis mais-
tu ir beturčiams siųsti dovanas.
(Est 9, 21-22)

Kai šaukiuosi Tavęs, išklausk, mano teisumo Dieve! Tu
išlaisvinau mane, kai buvau suspaustas. Būk man gailestingas,
išgirk mano maldą! (Ps 4, 1)

*Gražink man išgelbėjimo džiaugsmą ir laisvės dvasia
sustiprink mane. (Ps 51, 12)*

*Laisvės angelas –
paminklas žuvusiems
už Lietuvos laisvę
Alytuje, 1937 m.,
skulpt. Antanas Aleksandravičius*

**Tada laisvai aukas Tau au-
kosiu, girsiu Tavo vardą, nes Jis
geras. (Ps 54, 6)**

*Viešpats yra Dvasia. O kur
Viešpaties Dvasia, ten laisvė.
(2 Kor 3, 17)*

Jūs broliai ir sesės,
esate pašaukti laisvei!
Tikrai tenebūna ši laisvė
proga kūnui, bet meile
tarnaukite vieni kitiems.
(Gal 5, 13)

*Elkitės kaip laisvi; ne kaip
tie, kurie laisve pridengia
blogį, bet kaip Dievo tarnai.
Gerbkite visus, mylėkite broli-
ją ir seserystę, bijokite Dievo,
gerbkite karalių. (1 Pet 2, 16-17)*

**Nekeršykite ir atleiskite
savo artimui. Mylėkite savo
artimą kaip patys save. Aš
esu Viešpats. (Kun 19, 18)**

Nepriklausomybės dienai paminėti skirtos pamaldos

Pasisako prof. Vytautas Landsbergis

Kultūros paveldo departamento direktorė Diana Varnaitė

Vilniaus reformatų bažnyčioje jau tapo gražia tradicija Vasario 16-tąją paminėti išvakarėse. Taigi, ir šiemet vasario 15-tosios vakare susirinkome į šventines pamaldas.

Pamaldas laikė gen. superintendentas kun. Tomas Šernas ir parapijos klebonas Raimondas Stankevičius.

Šventinę Homiliją pasakė gen. superintendentas kun. Tomas Šernas, kuris pamokslavo apie Jėzaus žodžius „*Ne sveikiesiems reikia gydytojo, bet ligoniams*“. (Luko 5, 31 b) „Mes realybės suvokimui palengvinti turime priemonių, kurios suskaido ir sugrupuoja realybę. Mes skiriame augalus nuo gyvūnų, skiriame jų šeimas, tipus ir rūšis, skirstome tautas, karalystes, valstybes ir imperijas, turtingus ir vargšus. Mes

taip matome pasaulį. O kaip pasaulį mato Jėzus? Mes, Jėzaus mokiniai, Nepriklausomybės dienos minėjimo išvakarėse paklauskime savęs, kokias viltis siejame su valstybine Lietuvos nepriklausomybe ir Dievo duota laisve? Ko mes tikimės ir iš ko tikimės? Iš Jėzaus daug kas tikėjosi politinės veiklos, vadovavimo tautai ar net karalystėms. Taip daugelis suprato pasaulio realybės svarbumą ir Mesijo veiklos prasmę. Jėzus pasaulio realybę suprato visai kitaip. Vietoj to, kad ieškotų galimybių vadovauti tautai, Jis mokiniams pasirenka jaunus žvejus, šnekasi ir puotauja su muitininkais ar nusidėjėliais. Jis daro kitaip – kviečiasi muitininkus – tautos išdavikus, pradeda nuo gydymo to, kas yra žema, kas yra pažeista.

Jėzus elgiasi ne pagal pasaulio realybę ir logiką. Todėl ir mes, kaip Jėzaus mokiniai, į Lietuvą žiūrėkime Jo akimis. Tik taip galėsime suprasti, kaip galime padėti artimui, Lietuvai ir būti krikščionimis,“ – sakė Tomas Šernas.

Vėliau pasisakė pamaldose dalyvavę svečiai. Atkuriamojo Seimo pirmininkas prof. Vytautas Landsbergis įvardijo, jog į Lietuvos valstybės atkūrimą buvo pakviesti visi, net tie, kas buvo „muitininkais“, tai yra svetimos valstybės pagalbininkai. Kultūros paveldo departamento direktorė Diana Varnaitė pasidžiaugė galėdama dalyvauti šiose pamaldose ir pabrėžė, jog Lietuvoje ev. reformatų paveldas turtingas, o jų istorija – tai mūsų valstybingumo dalis. Prie sveikinimų Vasario 16-osios dienos proga prisidėjo ir Vrublevskių bibliotekos direktorius dr. Sigitas Narbutas. Romos katalikų kunigas Vilniaus arkivyskupijos kurijos kancleris Kęstutis Palikša perdavė nuoširdų Vilniaus arkivyskupo Gintaro Grušo sveikinimą.

Šventinėse pamaldose dalyvavęs Bažnyčios *Tikėjimo Žodis* pastorius Darius Širvys pabrėžė kad „Dievo Žodis padeda suvokti tėvynės laisvės kainą ir supratimą, kaip turime ją saugoti“. Visus susirinkusius sveikino ir misionierius iš JAV kun. Frank van Dalen, kurio sveikinimo žodžius vertė lektorius Vaidotas Ickys. Kun. Raimondas Stankevičius perskaitė Seimo nario Aleksandro Zeltinio sveikinimą.

Pamaldose giedojo Vilniaus reformatų choras „Giesmė“, vadovaujamas Janinos Pamarnackienės. Šventinę nuotaiką palaikė puikus Gražinos Petrauskaitės vargonavimas. Iškilmingos pamaldos baigtos sugiedojus Lietuvos himną. Po jų neskubėjome skirstytis, bendravome agapėje.

Viktorija Liauškaitė
www.ref.lt

Evangelikų Reformatų Bažnyčios *ateities vizija*

Viskam yra laikas, metas kiekvienam įvykiui po dangumi /Eklz 3,1/.

Atrodo, jog reformatų Bažnyčiai atėjo metas apgalvoti savo viziją ir misiją. Suvokti, kas mes esame, kur link einame, kur norime nueiti, ką norime pasiekti, kokiais būdais to sieksime. Jeigu įvardijame, ką norime pasiekti, tai įvardijame savo viziją. Kai nusprendžiame, kokiais būdais sieksime savo vizijos, tai įvardijame savo misiją.

Iš pradžių reikia apibrėžti, kas mes, t.y. Reformatų Bažnyčia, esame. Kokioje padėtyje esame. Jeigu tiksliai tai įvardinsime, bus lengviau suvokti ir nubrėžti mūsų viziją su misija.

Kas mes esame?

Esame Jėzaus Kristaus nuosavybė, Dievo Žodžiu ir Šv. Dvasia surinktas žmonių surinkimas – Bažnyčia. Esame reformuota Vakarų Bažnyčia, Europos Reformacijos metu kilusi iš Romos katalikų Bažnyčios. Esame Lietuvoje maždaug nuo 1553 m. gruodžio 14 d. Tada Vilniuje, Lukiškių dvare, įvyko pirmosios pamaldos pagal reformuotą liturgiją.

Turime nemažą evangelinės teologijos ir istorijos lobyną. Čia reikėtų pastebėti, kad neužtenka turėti. Šie lobynai savaime nieko nereiškia. Lobynas, kaip ir kapitalas, mėgsta, kad juo naudotųsi, kauptų ir investuotų. Visi lobynai mėgsta apskaitą ir reviziją. Svarbu žinoti, ką turi: kokią istoriją ir kokią teologiją. Jeigu nežinai, kuo disponuoji – kažin ar ką turi. Mūsų Bažnyčia šiuo lobynu mėgsta didžiulis, tačiau dažnas tik apytiksliai įsivaizduoja, kas jame yra. Neužtenka to, kad netikintys istorikai ar Bažnyčių kultūros specialistai sprendžia apie mūsų paveldą – teologiją ir istoriją – bei tai publikuoja pravardžiuodami *kalvynais*. Jeigu patys savo lobyno reguliariai neapskaičiuosime bei nerevizuosime, tai mums jokios naudos iš to lobyno nebus. Gali būti net ir nuostolis – besididžiudami savo sena kilme galime labai apsirikti ir už tai būti nubausti

Dievo. „Dievo reikia klausyti labiau negu žmonių“ /Apd 5, 29b/.

Pagal mūsų teologiją ir bažnytinę tvarką esame presbiterinė-sinodinė Bažnyčia. Esame nuolatos besireformuojanti Bažnyčia, nors viso to nelabai suvokia ženklus Bažnyčios narių skaičius.

Šioje valstybėje teisiškai esame pripažinti kaip tradicinė Bažnyčia. Tai suteikia tam tikrų teisių bei galimybių, tačiau to neišnaudojame.

Po istorinių išbandymų likome tik etninėje Lietuvoje, be reformatiškų mokyklų. Tik šiaurinėje Lietuvoje dar liko reformatų gyvenamų vietovių. Bažnyčia iki šiol suvokiama teritoriškai ir tradiciškai-kultūriškai.

Šios reformatų gyvenamos teritorijos dėl migracijos ir demografinių procesų kinta. Išvažiuojama ir išmirštama. Demografinė situacija dar ilgai išlaikys esamas tendencijas. Tai reiškia, kad kaimiški surinkimai nyks arba visai išnyks. Didžiausia Bažnyčios narių dalis yra konfirmuoti pokario metais. Tai taip pat reiškia, kad maždaug per penkiolika metų Bažnyčios narių skaičius ženkliai kris, jeigu Evangelijos skelbimas nebus patrauklus ir pakankamas bei į reformatų bendruomenes neateis naujų žmonių.

Mūsų parapijos miestuose yra negausios. Jų pagrindą sudaro atvykėliai ir jų palikuonys iš reformatų teritorijų – Biržų, Papilio, Pasvalio apylinkių.

Ateities vizija (*norime, jog tai būtų*)

Norime būti gyvybinga ir Dievui reikalinga Jėzaus Kristaus Bažnyčia.

Norime būti vedami Šventosios Dvasios.

Norime išsaugoti pamatinę reformatišką teologiją.

Norime, kad Dievo Žodis būtų skelbiamas su dvasine jėga ir neiškraipytas.

Norime, kad liktume Jėzuje Kristuje ir neštume gausius tikėjimo vaisius.

Misija (*turėtume įgyvendinti*)

Norint išsaugoti Bažnyčios gyvybingumą reikia įgyvendinti ir stiprinti:

- konfesinį tapatumą, pagarbą ir ištikimybę evangeliniam Šv. Rašto mokymui;
- vaikų mokymą parapijinėse sekmadieninėse mokyklėlėse ir bendrojo lavinimo mokyklose;
- nuolatinį bažnytinių tarnautojų ruošimą pastoracinei, diakoninei, bažnytinio administravimo ir mokyimo tarnystėms;
- teritorinės ir kultūrinės Bažnyčios vartimų aukštesnio lygio – tikinčia, išpažįstančia, bendruomenine – presbiterine Bažnyčia;
- parapijų šalies miestuose augimą;
- gerų santykių su mūsų partnerinėmis Bažnyčiomis bei organizacijomis palaikymą;
- draugiškų santykių su kitų konfesijų krikščionimis išlaikymą, pasiliekančiais ištikimais savo konfesiniams principams;
- ekumeninį bendradarbiavimą bei kooperaciją su teologiškai bei bažnytine tvarka artimomis Bažnyčiomis edukacijos, evangelinio Bažnyčios tarnautojų paruošimo, leidybos, medijų, karitatyvinės ir diakoninės tarnystės srityse;
- naudojimąsi visomis teisinėmis bažnytinių institucijų apsaugos priemonėmis.

Ši Reformatų Bažnyčios vizija ir misija kol kas yra tik mano asmeninė nuomonė. Ji paruošta atsižvelgiant į asmeninio pastoracinio darbo patirtį, konsultuojantis su kolegomis, kitais Reformatų Bažnyčios nariais, stebint reformuotų Bažnyčių užsienyje veiklą.

Kviečiu kiekvieną, kuris galėtų papildyti ar pataisyti šią viziją, kreiptis į mane arba pateikti savo mintis apie viziją į www.ref.lt.

Šiuo klausimu kreipkitės į Senjorato tarnybą.

Kun. Tomas Šernas
2016 vasario 9 d.
www.ref.lt

Naujienos iš Konsistorijos

I eilinį 19-tąjį šios kadencijos Lietuvos evangelikų reformatų Konsistorijos posėdį jos nariai susirinko Biržuose vasario 6 d. – pirmą kartą 2016-tais metais.

Susitikime, kaip įprasta, buvo svarstomi Bažnyčiai aktualūs klausimai, priimti įvairūs sprendimai. Konsistorijos posėdžiuose pasisakymo teise gali dalyvauti visi Sinodo dvasininkai ir pasaulietiniai kuratoriai, tačiau pastarieji retai kada tokiomis savo teisėmis naudojasi. Visiems dvasiniams ir pasaulietiniams kuratoriams bus išsiųsti asmeniniai pakvietimai į posėdį, kuris planuojamas š. m. balandžio 16 d.

Numatytos svarbios datos

Paskirta eilinio Konsistorijos posėdžio data – kovo 19-jį, bei preliminarį dar kito – balandžio 16-oji. Preliminariai numatytas priešsinodinės sesijos laikas: gegužės 14 dieną (data gali keistis). Į ją, jau ruošiantis eiliniam Sinodo suvažiavimui, privalo atvykti visi dvasiniai ir pasaulietiniai kuratoriai bei naujai kadencijai išrinkti parapijų delegatai. Šių metų vasarą baigiasi 2013–2016 metų Konsistorijos įgaliojimai, tad eiliniame Sinodo suvažiavime bus atnaujinama Konsistorijos sudėtis, suteikiami įgaliojimai naujai Bažnyčios aukštesniajai vadovybei. Tame pačiame Sinodo suvažiavime bus atnaujinti ir vyriausiojo dvasinio vadovo – generalinio superintendente įgaliojimai. Šią vasarą į Sinodą numatoma pakviesti svečių iš Lietuvos bei užsienio.

Posėdyje buvo patvirtinti įgaliojimai, skiriami atsakingam asmeniui už Sinodo organizacinį paruošimą: jis sudarys darbo grupę, suformuos renginio samatą bei viziją. Sinodo suvažiavimas – vienas svarbiausių įvykių Bažnyčios gyvenime. Jo metu ne tik priimami svarbiausi Bažnyčiai sprendimai, bet taip pat vyksta Dievo Žodžio mokymas, atnaujinama įvairių užsienio ir Lietuvos vietinių surinkimų tikinčiųjų bendrystė, švenčiamos eucharistinės pamaldos bei jų metu ordinuojami arba įvedami tarnystėn Sinodo pašaukti Bažnyčios tarnautojai.

Užsienio ryšiai

Pavasariį planuojamos kelios Bažnyčios atstovų kelionės į užsienį. Kovo pradžioje – vicesuperintendente kelionė į kasmetinį Europos reformatų Bažnyčių vadovų ar jų atstovų suvažiavimą Ciuriche. Kita kelionė – balandžio mėnesį į vakarinį Baltijos krantą, Švediją. Ten numatomos bendradarbiaujančių Švedijos ir Lietuvos Bažnyčių konsultacijos. Lietuvos Evangelikų Reformatų Bažnyčia nuo 1992 metų palaiko ryšius ir bendradarbiauja su Švedijos evangelikų Bažnyčia (iki 2012 vadinosi Švedijos Misijos Bažnyčia, švediškai Missionkirka, angliškai jos pavadinimas – Mission Covenant Church). Abi Bažnyčios yra Pasaulio Reformotų Bažnyčių Unijos narės (angl. World Communion of the Reformed Churches, trumpinys – WCRC). 2012 metais Švedijos Misijos Bažnyčia susijungė su dviem mažesnėmis: metodistų ir baptistų denominacijomis ir dabar vadinasi Švedijos Jungtinė Evangelikų Bažnyčia. Įdomus faktas, jog Lietuvos Jungtinė Metodistų ir Lietuvos Baptistų Bažnyčios iki susijungimo savo ruožtu bendravo su tuo metu nepriklausomomis metodistų ir baptistų Bažnyčiomis Švedijoje. Po susijungimo Lietuvos reformatai tapo partneriais ne tik su švedų metodistais ir baptistais, bet netiesiogiai ir su Lietuvos metodistais ir baptistais. Į Švediją, be reformatų delegacijos, vyks ir Lietuvos Jungtinės Metodistų bei Lietuvos Baptistų Bažnyčių atstovai. Nutarta, kad reformatams atstovaus Medeikių vaikų namų Tarybos atstovas ir Biržų evangelikų reformatų parapijos seniūnų pirmininkas Merūnas Jukonis bei Vilniuje veikiančio evangelikų reformatų *Krikščioniškojo vaikų darželio* atstovas.

Balandžio viduryje laukiame atvykstančių svečių iš Vokietijos. Į Lietuvą planuoja atvykti aukščiausi Lipės Bažnyčios atstovai: generali-

nis superintendentas kun. Dietmar Arends bei šios stiprios evangelinės Bažnyčios užsienio ryšių kuratoriai kun. Frank Eriksmeier bei kun. Kornelia Schauf. Lipės Bažnyčia – viena pirmųjų ir svarbiausių Lietuvos reformatų užsienio partnerių. Iš karto po nepriklausomybės atkūrimo ši Bažnyčia labai stipriai parėmė Lietuvos evangelikus reformatus bei liuteronus. Lipės Bažnyčios iniciatyva ir finansinių investicijų dėka Vokietijoje veikia Lietuvos Evangelikų Reformatų Bažnyčios dvasininkų rėmimo pensijinis fondas. Per pastaruosius keletą metų Lipės Bažnyčioje įvyko administracinių pertvarkymų, atsinaujino vadovybė. Šią evangeliską Bažnyčią šiuo metu sudaro penki distriktai: keturi evangelikų reformatų (58 parapijos) ir vienas evangelikų liuteronų (10 parapijų). Formaliai 1990 metais buvo pasirašyta sutartis tik su Detmoldo evangelikų reformatų distriktu, tačiau faktiškai buvo bendradarbiaujama su visa Bažnyčia. Lietuvoje ne kartą viešėjo šios Bažnyčios generalinio superintendente pareigas ėję dvasininkai kun. Gerrit Noltensmeier ir kun. Dr. Martin Dutzman. Lipės Bažnyčios generalinis superintendentas kartu su Vengrijos ir Lenkijos evangelikų reformatų vadovais dalyvavo mūsų Bažnyčios superintendentų kun. R. Mikalausko 2004 m. ir kun. T. Šerno 2010 m. ordinacijose Biržuose. Po naujų administracinių permainų Lipėje formaliai nebeliko Detmoldo distrikto. 2015 metų *Trijų Bažnyčių* konsultacijose preliminarai buvo tariamasi dėl naujos mūsų Bažnyčių tarptautinės sutarties sinodiniame lygmenyje.

Evangelikų reformatų tikybos mokymo reikalai

Pastaraisiais metais daugiau dėmesio skiriama evangelikų reformatų tikybos dėstymui Lietuvos bendrojo lavinimo mokyklose. Įprasta, jog Biržų miesto ir rajono mokyklose

vyksta evangelikų reformatų tikybos pamokos. Nuo 2015 metų evangelikų reformatų tikybos pamokos pradėtos vesti Vilniaus krikščionių gimnazijoje. Šiuo metu tokių galimybių ieškoma Panevėžyje ir kitose Lietuvos vietovėse, net kur ir nėra evangelikų reformatų parapijų.

Lietuvos rajonuose ir miestuose yra šeimų, kurios vaikus norėtų leisti į evangelikų reformatų tikybos klases. Iškilo poreikis koreguoti Konsistorijos nuostatas, kuriose nurodoma, jog evangelikų reformatų tikybos mokymo reikalais turi rūpintis vietos evangelikų reformatų parapijos dvasininkai. Konsistorija priėmė sprendimą, kad evangelikų reformatų tikybos mokytojų įgaliojimus tvirtins Lietuvos evangelikų reformatų generalinis superintendentas.

Parinktas kandidatas atstovauti Bažnyčiai Lietuvos Biblijos Draugijos valdyboje

Kovo 5 dieną yra kviečiama Lietuvos Biblijos Draugijos generalinė asamblėja. Ši Draugija yra viena gyvybingiausių ekumeninių draugijų Lietuvoje. Jos gyvavimo vaisiai akivaizdūs – išleistos įvairaus formato Biblijos lietuvių ir kitomis Lietuvoje naudojamomis kalbomis, taip pat galime pasirinkti įvairių Šventojo Rašto mokymo pagalbinių leidinių vaikams ir suaugusiems. Su pasididžiavimu prisimename šviesios atminties Sinodo kuratorių dr. Mykolą Mikalajūną, daugelį metų dirbusį

Draugijos vykdomuoju direktoriumi. Ilgus metus Draugijos direktorių taryboje evangelikams reformatams atstovavo Sinodo kuratorė dr. Renata Bareikienė. Į Lietuvos Biblijos Draugijos naujos kadencijos Direktorių tarybą evangelikams reformatams atstovauti Konsistorija delegavo Sinodo kuratorių Giedrį Vaitiekūną. Norėdami daugiau sužinoti apie Lietuvos Biblijos Draugiją ir jos veiklą apsilankykite: <http://biblijosdraugija.lt/draugija/apie-draugija/>

Evangelikų vienybė

Jau ne vienerius metus tęsiasi neformalus, tačiau regimus vaisius nešantis Lietuvos evangelikų reformatų bendradarbiavimas su kitomis evangelinėmis Bažnyčiomis. Tie regimi vaisiai – Evangelinis Biblijos institutas, Krikščioniškas vaikų darželis, evangelikų reformatų tikybos dėstymas Vilniaus krikščionių gimnazijoje, bendromis jėgomis leidžiami klasikiniai evangelikų reformatų raštai – tiek modernus „Naujasis Miesto katekizmas“ (2012, New York City, USA), tiek netrukus lietuvių kalba Lietuvai prabilisantis šimtmečius skaičiuojantis reformatiškos teologijos fundamentas – presbiterijonų Vestminsterio išpažinimas (1646, Westminster, London, UK). Surengtos kelios bendros konferencijos Kėdainiuose ir Vilniuje, reformatų kunigai kviečiami pamokslauti „Tikėjimo Žodžio“ bendruomenėse, o šios Bažnyčios atstovai ne kartą dalyvavo ir stebėjo Lietuvos evangelikų reformatų Sinodo suvažiavimų darbą Biržuose. Nėra jokių abejonių, jog toks bendradarbiavimas seniai peraugo deklaratyvų „Ekumeninės savaitės maldų už krikščionių vienybę“ formatą, yra nuoširdus, vaisingas. Suprantama, kiekvienoje bendruomenėje dėl esamo ir tolimesnio bendradarbiavimo yra skeptiškiau ar optimistiškiau nusiteikusių tikinčiųjų. Vis tik, reikia manyti, kad mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus priesakas vienybei kiekvienam krikščioniui aiškus ir vertingas tikslas. Jo siekė praeities kartos, sukurdamos Lietuvoje sutarimo ir broliškumo tarp evangelikų reformatų ir liuteronų paveldą. Šiandien niekam iš evangelikų reformatų nekyla nuostaba,

jog evangelikų reformatų parapijose patarnauja evangelikų liuteronų kunigai ar kad evangelikų liuteronų parapijose atsakingas pasaulietines pareigas eina evangelikai reformatai. Šie santykiai nėra stichiški, jie, nors dažnai ir neformalūs, vis tik yra pagrįsti konkrečiais istoriniais evangelinių Bažnyčių dokumentais, nutarimais. Keičiasi kartos, o Bažnyčioje priimti nutarimai lieka jos teisinėje sistemoje. Tikintieji evangelikai gyvena esamuoju laiku, savo kartoje, tačiau Evangelinė Bažnyčia gyvena per kartų kartas – Dievo Žodžio veikime, šventų sakramentų praktikoje ir teisinėje bendruomenės sandaroje.

Po išankstinių dvasininkų konsultacijų Konsistorija sudarė formalaus bendradarbiavimo su „Tikėjimo Žodžio“ Bažnyčia darbo grupę. Jos uždutis – įvertinti teologinius, ekleziologinius ir liturginius abiejų Bažnyčių gyvenimo aspektus, nužvelgti galimas perspektyvas bendrai evangelinei misijai Lietuvoje. Buvo gauta žinia, jog panašius įgaliojimus turinti darbo grupė tą pačią dieną buvo sudaryta ir „Tikėjimo Žodžio“ Bažnyčioje. „Kalbėdami tiesą su meile, aukime visais atžvilgiais tame, kuris yra galva, – Kristuje. Iš Jo visos kūnas, suderintos ir stipriai sujungtas įvairiais ryšiais, savaip veikiant kiekvienai daliai, auga ir save patį stato meilėje“ (Ef 4, 15-16). Į Komisiją buvo paskirti: generalinis superintendentas kun. Tomas Šernas, vicesuperintendentas kun. Rimas Mikalauskas ir Konsistorijos prezidentas kurt. Petras Romualdas Puodžiūnas.

Kiti klausimai

Posėdyje buvo apžvelgtas seniau priimtų sprendimų įgyvendinimas. Pateikta informacija apie bažnyčios Panevėžyje statybos parengimo darbus, tam tikslingai renkamas aukas. Pateikta informacija apie vykstančius teisinius procesus, apie praėjusių metų pabaigoje palankiai Bažnyčiai išspręstas teismų bylas dėl rentos Likėnuose, dėl dviejų butų neteisėtos nuomos Vilniuje nutraukimo, apie pasirašytą taikos sutartį turtinėje byloje Vilniuje ir kita.

VIEŠPATIES Vakarienės samprata

GAVĖNIOS LAIKOTARPIS – 40 dienų iki Velykų – yra skirtas susikaupimui, atgailai ir dvasi-
niam atsinaujinimui. Per Velykų pamaldas reformatai stengiasi priimti Viešpaties Vakarienės
sakramentą, įsteigtą Jėzaus per Paskutinę vakarienę – Didįjį Ketvirtadienį, kai Jis paskutinį kartą
vakarieniavo su dvylika savo mokinių. Įvairios krikščionių konfesijos turi savo sampratą apie
Viešpaties Vakarienę bei pasiruošimą jai. Svarbiame reformatų tikėjimo dokumente – Heidelbergo
katekizme (1563), kurio autorius yra Melanchtono mokinys, Heidelbergo universiteto dogma-
tikos profesorius, iš Vroclavo kilęs reformatų teologas Zacharijas Ursinas (*Ursinus*), nuosekliai
aiškinama evangelikų Šventosios Vakarienės samprata. Spausdiname ištrauką iš LERB kurt.
Holgerio Lahayne apžvalginio straipsnio apie evangelikų tikėjimo išpažinimus.

...Heidelbergo katekizmas išsi-
skiria ir pasižymi nuosaikiu tonu.
Ursinas ir jo komanda iš visų jėgų
pasistengė neaštrinti kampų, neryš-
kinti skirtumų tarp konfesijų, taip
padarydami katekizmą vienu iš iki
šiول ekumeniškiausių evangelikų
išpažinimų. Jame nerasime tiesio-
ginio anabaptistų pasmerkimo, kaip
Augsburgo (5, 9, 16, 17), Nyderlandų
(18, 34, 37) ar Antrajame šveicariš-
kajame išpažinime (18, 20, 30), o tik
netiesioginės kritikos (69–74, 101,
104–105). Nesistengta nubrėžti ir
aiškių ribų su liuteronų mokymu,
nors 46–49 klausimuose išdėstyta
gryna reformatų kristologija.<...>

81–82 kl. nuosekliai kalba apie
evangelikų šventosios Vakarienės
sampratą. Jos tonas – visiškai pasto-
racinis, grįstas bendruomenės patir-

timi. Tik tie „kurie patys savimi dėl
savo nuodėmių bodisi“ (arba „kurie
nepatenkinti savimi“), kurie įžvelgia
savo „likusiąją silpnybę“, tie gali iš
tikrųjų tikėtis paguodos (81 kl.).

Čia taip pat suformuojami prak-
tiniai teologiniai leidimo prie šven-
tosios Vakarienės pamatai, kurie
patvirtina šimtmečiais reformatams
būdingą tradiciją: Vakarienėje gali
dalyvauti tik tas, kuris gailisi dėl savo
nuodėmių ir „trokšta kuo toliau, tuo
labiau savo tikėjimą stiprinti bei savo
gyvenimą taisyti“. Kas to netrokšta
ir „išpažinime, ir gyvenime“ (82 kl.),
faktiškai pasirodo kaip netikintis ir
bedievis, tas negali būti leidžiamas
Vakarienės, „kol pataisys savo gyve-
nimą“. Tai nėra smulkmena, kadangi
„neatgailaujantys ir veidmainiai
valgo ir geria sau patys teisman“

(81 kl.). Kai Vakarienėje dalyvauja
netikintys žmonės, tada ne vien tik
Dievo Sandora „išniekinama“, bet ir
Dievo „pyktis užtraukiamas ant visos
bendruomenės“ (82 kl.). Šiandieną
Vakarienės sakramentą gauti daug
kur gali kone kiekvienas: kontrolės
beveik jokios nėra, o kvietimas – pla-
tus ir vis plečiasi („atvira komunija“).
Šiandien per daug bijoma žmogaus ir
konflikto su juo ir per mažai bijoma
Dievo. Tad, būdamas toks, Heidel-
bergo katekizmas jau yra pavirtęs
ne tik šiandienos mokytoju, bet ir
ydingos praktikos kritiku.

Holger Lahayne,

Tikėjimo išpažinimų apžvalga

Iš <http://www.lksb.lt/straipsniai/straipsnis-788.htm>,

Garsiausias Leonardo da Vinci paveikslas „Paskutinė vakarienė“ nutapytas 1490 m. Milane

DIDŽIOSIOS lietuvių revoliucijos

Iš prof. Eugenijaus Jovaišos kalbos, pasakytos vasario 2 d. Signatarų namų susitikime „Metai be Romualdo Ozolo“, skirtos paminėti Lietuvos Nepriklausomybės Kovo 11-osios Akto signataro, Lietuvos Persitvarkymo Sąjūdžio iniciatyvinės grupės nario, ilgamečio Lietuvos Seimo nario filosofo **ROMUALDO OZOLO** (1939–2015) atminimą.

2004-aisias, kai kūrėme įdomiąją Lietuvos istoriją, jis (Romualdas Ozolas) parašė du įsimintiniausius tekstus apie Didžiąsias lietuvių revoliucijas. Didžiąsias. Iki tol aš niekur kitur neradau tokio vertinimo. Vadiname, kaip norime, bet ne Didžiausiomis. Ir ko gi čia stebėtis, jei nebėra, ko stebėtis, kad savo 1918–1940 metų istoriją mes pavadinome „tarpukariu“. Specialus sovietmečio istorikų ir ideologų surastas terminas, kuris visiškai nuasmenino valstybingumą ir Nepriklausomybę tapo Nepriklausomos Lietuvos istorikų mėgstamiausiu 1918 metų ir vėlesnių nepriklausomybės įvykių apibūdinimu.

Kokia sąmonės praraja skiria „tarpukarį“ ir „Didžiąją revoliuciją“, turime atsakyti kiekvienas sau ir Istorijai.

Kiekvienas ir be pamokymų turime apsispręsti, ar mes su Didžiosiomis, ar su kažkokiu efemerišku ir beveidžiu tarpukariu. Tai tiesiog yra kiekvieno mūsų tų laikų įvykių ir tų įvykių veikėjų vertinimo atskaitos taškas. Apie tai mudu dažnai kalbėjome keliaudami pristatyti naujos Romualdo knygos ar mano skaitmeninės *Istorijos*.

Tai buvo seniai, pirmajame šio šimtmečio dešimtmetyje, kai Lietuva artėjo prie Europos Sąjungos, kuri, kaip manė Romualdas, ypatinai suvaržys Lietuvos valstybingumą. Ar jis buvo teisingas – atsakykime kiekvienas sau, bet vėlgi – valstybinės lietuvių kalbos išsaugojimo pastangos po 25 Nepriklausomybės

Romualdas Ozolas. Jono Vaiškūno nuotr.

metų kelia minčių, kurios vargu ar suderinamos su normaliai tekančia valstybingumo upe, kuriai negresia pavojingi slenksčiai ar net užtvankos.

Tad ką mums paliko Romualdas Ozolas?

Be viso to, ką jis pavadino Didžiąja 1987–1991 metų lietuvių revoliucija. Be viso asmeninio ir milžiniško indėlio, kad ji įvyktų ir vyktų. Unikalią ir nepakartojamą revoliucijos autentišką ir NERIMĄ. Nerimą dėl Lietuvos ateities. Dėl lietuvių kultūros ir kalbos ateities. Ir dėl istorinės atminties. „Nepriklausomybės sąsiuviniai“ tapo reikšmingiausiu jo indėliu gaivinant ir įtvirtinant autentišką įvykių ir kartais vertinimų seką. Nuo 2012 metų leidžiamų *Sąsiuvinų* medžiaga prilygsta valstybinės reikšmės šaltinių publikacijoms.

Prof. Eugenijus Jovaiša
Perspausdinta iš
www.reformacija.lt

Jono Tatorio paveikslas

TE UŽ RANKOS KRISTUS VEDA

Pyksta žmonės, pyksta šeimos,
Nors ir naujos kartos mainos.
Priežasčių kalnai be galo,
Pyktis rodo savo galią.

Pagal savo siektus norus
Tie motyvai nepadorūs:
Vienas trokšta viešpatauti,
Kitas – turtą veltui gauti.

Daug betikslų ginčų kyla,
Viens ant kito purvą pila.
Geras rodos prieš kaimyną,
O savus barniu šokdina.

Gaila man, kai pyksta poros,
Jų neišsipildžius norams.
Vietoj meilės – aukštas tonas,
Nervus graužia nevidonas.

Nesulaukus sutarimo
Svaigsta galvos nuo barimo.
Jei pagieža širdį spaudžia,
Kardus meskime į laužą.

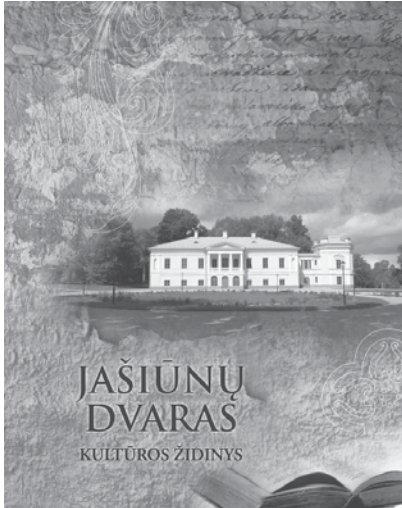
Užgesinkim pykčio žaibą
Ir pamirškim seną vaidą.
Savo ego suvaldykim
Ir ramybę vėl įgykim.

Dievas kelią mums parodys,
Atsivers tikrieji lobiai.
Ištirpdykim pykčio ledą,
Te už rankos Kristus veda.

Alfredas Naktinis
2016 02 21

JAŠIŪNŲ DVARAS – KULTŪROS ŽIDINYS

Tokiu pavadinimu Vilniaus universiteto leidykla išleido Aurelijos Arlauskienės sudarytą knygą apie 2015 metų rugsėjo 12 d. po restauracijos naujam – kultūriniam gyvenimui prikeltus ir visuomenės naudojimui perduotus Jašiūnų dvaro rūmus, iki 1811 m. priklausiusius Radvilų giminei.

Knygos viršelis

Jašiūnų dvaras nuo XV a. iki XVII a. pabaigos priklausė kuni-gaikščiams Radviloms, turtingiausiam ano meto didikų giminei, turėjusiai 23 pilis, 426 miestus ir miestelius, 2032 dvarus ir daugiau kaip 10 000 kaimų.

Apie Radvilų laikotarpio Jašiūnų dvaro statinius ir aplinką istorinių žinių beveik neišliko. Šią spragą iš dalies užpildė 2013 m. Jašiūnų dvaro sodybos teritorijoje vykdyti žvalgomieji archeologiniai tyrimai.

Pasak tų darbų vadovės archeologės Agnės Žilinskaitės, kaip tik į pietvakarius nuo dabartinės dvaro oficinios buvo aptiktas anksčiau čia stovėjusio (greičiausiai medinio) pastato mūrinių pamatų fragmentas. Žemiau pamatų atkastas iki 284 cm storio itin intensyvus kultūrinis sluoksnius, o minėtame gylyje – akmenų grindinys. Kultūriniame sluoksnyje rasti archeologiniai radiniai datuojami XV a. pab. – XVIII a. Būtent šis laikotarpis ir atitinka ankstesniojo dvaro gyvavimo epochą. Iš rašytinių šaltinių žinoma, kad pirmasis Jašiūnų dvaras, taigi Radvilų rezidencija, šioje teritorijoje pastatyta 1402 m., tačiau iki šiol tiksli jos vieta nebuvo žinoma. To dvaro puošnumą ir svarbą liudija tyrimų metu aptikti archeologiniai radiniai: plokštinių koklių fragmentai su medžioklės scenomis, puošnios aprangos detalės, monetos. Įdomu tai, jog, kaip manoma, identiškos aprangos detalės buvo rastos tiriant ir Dubingių piliavietę, kuri taip pat neatsiejama nuo XV–XVII a. klesėjusios Radvilų giminės istorijos.

1811 metais Jašiūnų dvarą nupirko jo nuomotojas Livonijos tauri-

ninkas, valstybės tarėjas ir Lietuvos vyriausiojo teismo pirmininkas Ignacijus Balinskis (Ignacy Baliński, 1756–1819) ir prasidėjo jau Balinskių-Sniadeckių rūmų istorija.

„Prieš keletą metų kilusi idėja išleisti knygą apie šį Pietryčių Lietuvos perlą, tiesa, tuomet dar užkaltais langais, nuniokotą, taip ir būtų likusi tik graži idėja, jei jos nebūtų palaikę savo darbo žinovai – istorikė dr. Reda Griškaitė, bibliotekininkė Irena Katilienė, menotyrininkė Brigita Rėbždaitė, parkotyrininkas dr. Laimis Januškevičius, kraštotyrininkas Kazimiežas Karpičius, – teigia knygos sudarytoja Aurelija Arlauskienė. – Tik jų dėka profesionaliai ir plačiai nušviesta Jašiūnų dvaro istorija, prasidėjusi 1819 m., kai šį dvarą paveldėjo Vilniaus universiteto auklėtinis, rašytojas, istorikas ir bibliofilas Mykolas Balinskis. Knygoje išsamiai aprašomi Jašiūnų dvarininkai, jų palikuonys, dvaro kapinaitės, rūmų parkas“.

Pati Aurelija, be kita ko, gilinosi ir į Jašiūnų dvaro sodybos istoriją, architektūrą. „Tam, kad gimtų šis knygos straipsnis, teko daug laiko praleisti archyvuose, bibliotekose, nes norėjau atskleisti ne tik rūmų, bet ir jų aplinkos istoriją. Pasirodo, XIX a. pabaigoje – XX a. pradžioje Jašiūnai buvo vienas svarbiausių Pietryčių Lietuvos pramonės įmonių ir techninio progreso centrų. Taip pat gilinausi ir į rūmų architekto, profesionalų vadinamo „vėlyvojo klasicizmo lyderiu“, Karolio Podčašinskio gyvenimą ir kūrybą. Jis gyveno ir kūrė itin sunkiais Lietuvai laikais: tragiškai pasibaigęs 1794 m. sukilimas, valstybės padalijimas, Rusijos imperijos priespauda, per 1812 m. karą atsiradusios ir žlugusios viltys, 1831 m. sukilimas, universiteto uždarymas, intensyvi rusifikacija. K. Podčašinskis siejamas su trijų tautų kultūra: kilęs iš Baltarusijos, brandžiausią gyvenimo dalį praleidęs Lietuvoje, kalbėjęs ir rašęs lenkiškai kaip dauguma anuometinės bajorijos. ▶

Jono Kalvino – vieno žymiausių Reformacijos vadovų – minčių skaitymai 2009 m. Jašiūnuose. Dvaro rūmai, kurie kadaise priklausė reformatams Radviloms, mus pasitiko užkaltais langais ir durimis.

Šilta viešnagė Berlyne

2016 m. sausio pradžioje, iškart po Naujųjų metų sutikimo, grupė Klaipėdos ir Kauno evangelikų reformatų parapijų narių išvyko į Berlyną iš arčiau susipažinti su šiuo miestu – Vokietijos sostine.

Ši kelionė nebūtų įvykusi, jei ne kun. Tomo Sako ryšiai ir buvusios Klaipėdos evangelikų reformatų parapijos narės kun. Jane F. Holslag globa pačiame Berlyne.

Berlyne mes gyvenome trumpai, tik dvi su puse paros, bet pamatėme daug. Pirmą dieną mus lydėjo kun. Jane, kuri mus mokė naudotis Berlyno transportu bei skaityti miesto žemėlapi. Sekančią dieną į Berlyno centrą išvykome jau vieni, kun. Jane pamokos mums labai pravertė.

Berlynas nustebino savo pastatų didybe, o bažnyčios – savo puošyba ir šiluma, kuri ypač džiugino, lauke esant žvarbiam orui. Grįžus į Lietuvą, pažįstami mane dažnai klausinėjo: ar mačiau dabar nuo siaučiančio karo iš savo tėvynės bėgusius žmones, pabėgėlius. Atsakydavau, kad šaltis ir sniegas padarė savo – gatvėse nesijautė žmonių gausos.

Šv. Marijos bažnyčia (Marienkirche), Kaizerio Vilhelmo atminimo bažnyčia, šalia jos 1963 metais pastatyta nauja mėlyno stiklo aštuonkampė bažnyčia, Berlyno katedra (Berliner Dom) – tai vietos, kurias mes lankėme pirmąją dieną. Kiekvieną vakarą dalyvavome pamaldose. Įspūdingos ir jaukios pamaldos vyko Berlyno katedroje. Giesmių melo-

dijos man buvo žinomos. Aš, kad ir nemokėdama vokiečių kalbos, vis tiek drąsiai giedojau, traukdama balses, taip prisidėdama prie Viešpaties garbinimo, ir dėkojau Jam už suteiktą galimybę pažinti pasaulį. Nuotraukose įamžinau skoningą, neperkrautą praeitį Katedroje.

Vaikščiodama po Berlyną ir stebėdama pastatų puošybą, visad atmindavau, kad visi šie pastatai per Antrąjį pasaulinį karą buvo sugriauti. Istoriniai šaltiniai rašo, kad vien 1945 m. vasario 3 d. sąjungininkų aviacijos pajėgos ant Berlyno numetė 2,25 kilotonas bombų. Po karo namų fasadai atstatyti pagal istorines nuotraukas, o namų viduje įrengti modernūs butai.

Karo tematika liks, deja, aktuali visada. Garsiosios Berlyno sienos likučių fragmentai, Berlyno sienos atminimo muziejus, Holokausto aukų atminimo muziejus, Antrojo pasaulinio karo aukoms atminti muziejus – tai objektai, kuriuos galima lankyti nemokamai. Surinkta išsami istorinė medžiaga, nuotraukos, video įrašai. Muziejuje, skirtame Holokausto aukoms atminti, radau stendą apie Lietuvoje, Jurbarko, gyvenusios žydų šeimos istoriją. Buvo liūdna matyti, kad pagal nužudytų žydų tautybės

žmonių skaičių Lietuva (200.000-250.000 nužudytų žydų) yra trečioje vietoje po Rusijos (kartu su Baltarusija bei Ukraina) ir Lenkijos. Trumpai norėčiau paminėti Holokausto muziejaus architektūrinį sprendimą. Muziejus yra po žeme. Virš jo sumontuoti įvairių dydžių monolitiniai stulpai. Kai vaikštai tarp jų, jautiesi nejaukiai, jautiesi vienišas, nesigirdi miesto triukšmo, tave supa visiška tyla. Dar vienas mano pastebėjimas – jaunimas domisi istorija, šiais muziejais, juose mačiau labai daug jaunų žmonių.

Berlyne norėjosi pasisvečiuoti dar ilgiau, jame mums buvo gera ir įdomu.

**Dijana Pėlikienė,
Klaipėda, 2016 m., vasaris**

Restauruotų dvaro rūmų salė

K. Podčasinskį, tuomet madingą ir talentingą architektą nusižiūrėjo pats universiteto rektorius Jonas Sniadeckis (jis skyrė pinigų Jašiūnų dvaro rūmų statyboms) dar tuomet, kai architektas universiteto lėšomis buvo išsiųstas į Peterburgo meno akademiją studijuoti architektūros“.

Knygoje ne tik paminėtas brandžiausias K. Podčasinskio „grynojo“ klasicizmo darbas – 1829 m. suprojektuota ir 1830–1835 m. pastatyta Vilniaus evangelikų reformatų bažnyčia, bet ir įdėta jos nuotraukų.

Leidinys gausiai iliustruotas Lietuvos archyvuose, muziejuose, bibliotekose saugomais paveikslais,

fotografijomis, dokumentais, taip pat Sniadeckių ir Balinskių palikuonių asmeninių archyvų nuotraukomis. Yra ir fotografijų, primenančių Jono Kalvino jubiliejinius metus. „Tada, 2009 m. minint Didžiojo Reformatoriaus 500 gimimo metinių jubiliejų, mes, Lietuvos reformatai, šią datą pagerbėme skaitydami J. Kalvino knygos ištraukas įvairiose erdvėse. Viena tokių buvo prie labai apleisto Jašiūnų dvaro“, – prisiminė Aurelija, džiaugdamasi, kad išsaugojo tų metų fotografijas, dabar perkeltas į naująją knygą.

**„V.r.ž.“ inf.
Aurelijos Arlauskienės nuotr.**

Moterystės tikslai ir gėrybės

Stefanijos Paliulytės-Ladigienės* mintys iš knygos ESAME

Moterystė yra vyro ir moters sąjunga, Dievo įkurta žmonių giminei plėsti. Iš aptarties seka jos tikslai. Pirmiausias tikslas yra vaikai, kad žmonių giminė nenuitrūtų. Antrinis tikslas yra savitarpio pasigelbėjimas ir gamtiškojo polinkio patenkinimas. Šiuos tikslus ne žmonės nustatė, bet Dievas. Žmonėms pavesta juos vykdyti. Jiems liepta: „Aukite ir veiskitės, ir pripildykite žemę“. Žmonės, sukurti Dievo panašumu, tampa tolesnio žmonijos kūrimo įrankiais. Nuo jų pareina, kad Dievo nustatyti tikslai būtų įvykdyti. Jiems privalu suprasti tas gėrybes, kurios įpareigoja moterystę priartinti Kūrėjo minčiai.<...>.

Moteris privalo turėti gyvą tikėjimą

Visi žmonės yra vieno Dievo vaikai. Jie gali tuo džiaugtis ir didžiulis. <...> Suteikdamas gyvybę Dievas įdėjo į mūsų kūną nemirštamą sielą, sutvertą Jo panašumu, kad mus sudvasintų, kad padarytų kilnesnį motinų gyvenimą, kad mus pašvęstų. Koks gerumas, kai žmonės, užuot galvoję tik apie save, apie savo naudą, gyvu tikėjimu pasikelia virš žmogiškųjų reikalų ir galvoja tai, ko Dievas nori, ir daro tai, kas Dievui patinka.

Mūsų tikėjimas yra šventa tiesa; bet kad ji šviestų, reikia jį maitinti maldomis, Dievo žodžio klausimu, nuolatiniu savęs stebėjimu. Gyvas

tikėjimas bus tada, kai visas gyvenimas bus persunktas Dievo meile, kai visi darbai eis iš Dievo meilės. Nuolat kurstydamas savy tikėjimo ugnį, reikalui esant mokėsite parodyti karžygišką tikėjimą, kuris kankinius stiprina.<...>.

Moteris privalo skelbti tikėjimą

Moteris – apaštalas. Ji ne tik gyvai tiki, bet ir skelbia tai, ką tiki, kitiems. Ji yra draugė vyrui. Gera draugė nori pirmiausia išganyti savo draugui, su kuriuo surišo savo dalią. Ji čia pasirenka meilės kelią. Neprikaišioja jam jo paklydimo, jei yra atšalęs, bet paaiškina, pataria jam

jo religiniuose abejojimuose <...>, pasiūlo kartu padėkoti Dievui už gautą malonę ar kokio noro įvykdymą ar sutaria drauge kurios nors malonės iš Dievo prašyti. Niekas taip draugiškų meilės ryšių nesustiprina, kaip bendra malda, o drauge priimta Šv. Komunija paruošia tikrą dvasios puotą, teikiančią didelio džiaugsmo.

Moteriai motinai ne mažiau kaip vyras, o dar ir daugiau rūpi vaikai. Jie jai pavesti globoti. Ant motinos kelių vaikas išmoka tarti pirmuosius maldos žodžius. Iš motinos vaikas turi išmokti tikėjimo tiesų. Ji čia savo motinišką pareigą turi atlikti visu stropumu. Jos pareigos čia didesnės už kunigo. Kunigas gali išmokyti vaikus katekizmo, bet tik motina gali vaikui įdiegti vertingo religinio jausmo.

Motina jautriai prakalba į vaiko širdelę apie Dievulį ir išmokina maldų, neatidėliodama to darbo mokyklai. <...>. Pelnyti dangui saviškių sielas, jiems skelbti Tiesą tesirūpina moterys. Tuo būdu jos Viešpačiui suteiks brangiausią dovaną.

Baigiant tenka pasakyti, kad ne be reikalo tiek daug gražių vilčių į moterų rankas yra patikėta; jos daug gali, jos turi reikiamos ištvermės ir drąsos, jos turi jautrumo ir išmanymo. Tegu visuomet prisimena kiekviena moteris, kiek daug iš jos visi laukia, ir tegu savo surambėjusią, savanaudišką prigimtį nustelbia gyvu tikėjimu, skaidria viltimi ir gilia meile; šiomis dorybėmis apsišarvavusi ji atliks apaštališkąjį savo paskyrimą, padės Kristui įsigyventi kiekvienoje sieloje, šeimoje ir visuomenėje.

* Stefania Ladigienė (1901-1967) – žymi pirmosios nepriklausomos Lietuvos veikėja, pedagogė, publicistė, dešimt metų kalinta Sibiro lageriuose ir tremtyje, gimusi ir augusi Vabalninke, Biržų aps., sovietų nužudyto generolo Kazio Ladigos žmona.

EBI pavasario semestras

Evangelinis Biblijos institutas kviečia laisvuosius klausytojus į Vilniaus studijų centrą 2015–2016 m. pavasario semestre studijuoti pasirinktinai: „Naujojo Testamento įvadą“ (dėst. Gražina Bielousova), „Krikščionybės istoriją iki Reformacijos“ (dėst. dr. Deimantas Karvelis), „Krikščionišką etiką“ (dėst. kurt. Holgeris Lahayne), „Bažnyčios

prigimtį ir tarnystes“ (dėst. kun. Rimas Mikalauskas), „Socialinę etiką, valstybę ir konfliktų sprendimą“ (dėst. kurt. Holgeris Lahayne) ir „Krikščionišką švietimą“ (dėst. Ričardas Pagojus).

Tvarkaraščius galima rasti <http://www.ebinstitutas.lt/tvarkarastis/tvarkarastis>

INFORMACIJA

Vasario 11 d. Minske, Nacionaliniame Baltarusijos Respublikos istorijos muziejuje, atidaryta paroda „Radvilos. Didinga kunigaikščių epocha“. Tai 2015 m. liepos 31 d. Biržuose startavusios tarptautinės parodos, skirtos Mikalojui Radvilai Rudajam ir Mikalojui Radvilai Juodajam, tęsinys Baltarusijoje.

*Įspūdinga afiša ant Nacionalinio Baltarusijos Respublikos istorijos muziejaus pastato fasado.
E.Lansbergienės nuotr.
www.selonija.lt*

Vasario 14 d. Lietuvos nepriklausomybės akto paskelbimo dienai paminėti vyko pamaldos Biržų ev. reformatų bažnyčioje.

Vasario 15 d. vakare Lietuvos nepriklausomybės atkūrimas paminėtas Vilniaus ev. reformatų bažnyčioje.

Vasario 16 d. Nemunėlio Radviliškio kapinėse pagerbtas Nepriklausomybės akto signataro Jokūbo Šerno atminimas, padedant Lietuvos Respublikos Prezidentūroje iš Prezidentės rankų gautą gėlių puokštę.

Vasario 27 d. Vilniaus bažnyčioje „Tikėjimo žodis“ vyko konferencija „Sekuliarizacija ir bažnyčia XXI amžiuje“. Joje pranešimus skaitė Willem A. Van Gemen, olandų kilmės Senojo Testamento teologijos profesorius emeritas, Holgeris Lahayne, EBI dėstytojas, Stephenas M. Garretas, Vilniaus dailės akademija.

Vasario 27 d., tuo pat metu kaip ir Konferencija, Vilniaus Krikščioniško vaikų darželio patalpose vyko video seminaras „Per juokus į geresnę santuoką“, skirtas visiems, bet ypatingai tiems, kuriems yra aktuali vyro ir moters draugystė.

Vasario 28 d. sukanka dešimt metų, kai gyvuoja interneto puslapis www.choras.lt – virtualūs chorinės muzikos mylėtojų namai. Jų siela nuo pat įkūrimo – redaktorė Rasa Mikalajūnienė.

**VILNIAUS BAŽNYČIOS
ŠILDYMO ĮRENGIMUI
SAUSIO-VASARIO MĖN.
PAAUKOJO:**

1000 €

Daiva Bakšienė

50 €

Gabija Brazauskienė
Justas Brazauskas
Valerija Glinskienė
Irena Bekenienė
Darius Skeberdis
Genovaitė Indriūnaitė

30 €

Astra Kupstienė
Tomas Šernas
Rita Skeberdiene

25 €

Rita Apšegienė
Virginija Apšegaitė

**DĖKOJAME
AUKOJUSIEMS**

Sąskaita
Vilniaus parapijos reikmei

AB banke „Swedbank“
Lietuvos evangelikų reformatų
bažnyčios – UL – Sinodas,
įm.k.192100594

sąskaita Swedbanke
LT137300010103644807
SWIFT/BIC kodas
HABALT22,

Parapijos buhalterė
Laima Krikščiukienė

Sveikiname

LINĄ KĖŽELYTĘ ir GIEDRIŲ RUSINĄ,
sausio 27d. susilaukus dukrelės Giedros.

Aukite sveiki ir laimingi!

Te Viešpats saugo ir globoja Jus!

Vilniaus ev. reformatų parapijos taryba

Sveikiname

kalbininką, vertėją, Vilniaus universiteto dėstytoją,
profesorių, habil. daktarą ARNOLDĄ PIROČKINĄ,
vasario 25 d. atšventusį 85-ąjį gimtadienį.

Vilniaus ev. reformatų parapijos taryba

Padėka

Širdingai dėkojame
parapijietei
VALERIJAI GLINSKIENEI,
paaukojusiai 500 Eurų
Vilniaus varpo
pakabinimo išlaidoms
padengti.

Vilniaus ev. reformatų parapijos
taryba

Leidinio spaudos rėmėjas

Birbinių g. 4a, LT-02121, Vilnius
tel.: +370 5 2627585
mob.tel.: +370 655 24403
Linksmoji g.5, LT-02041, Vilnius
tel.: +370 5 2639004
mob.tel.: +370 652 11944
www.klion.lt

Laida EVANGELIKAMS

„KELIAS“

Per „LRT Kultūra“ –
kas antrą šeštadienį 10.15 val.

kartojama per tą patį kanalą
kitą šeštadienį 10.15 val.

Laidos redaktorė ir režisierė
Irena Morkevičienė,
iremor@lrt.lt
tel. 861410765

Laiškus redakcijai galite rašyti:

Pylimo 20-13, Vilnius,
Vilniaus ev. reformatų parapijos raštinė,
el.paštas: dalija@mail.lt

Parengė Dalija Gudliauskienė,
tel. 8 685 74 951

Redagavo, spausdino

Olga Viederienė
Rasa Žilytė-Šernienė,
Damian Finer

Leidėjas:

Vilniaus ev. reformatų parapija
Tiražas 100 egz.

Leidėjai straipsnius taiso ir trumpina
savo nuožiūra

9 772029 512000

Laikraštis platinamas už auką.
Leidžiamas tik iš surinktų aukų.